

DERDİNİ ANLAT

Marko Paşa'ya

Yıldız Teknik Okulu son sınıf öğrencilerinden bir okurumuz mektubunda şöyle diyor: «Zübük'te çıkan iki yudurma resmin neyi tasladığını bir türlü anlayamadım. Daha başka bir deyişle beni şaşırttı. Birinci resim, bir kanapede oturmuş, alt kadının bacakları açılmış, altında ormanla ilgili birkaç satır... İkinci resim, kızlararası voleybol maçında kızların bacaklarını seyircülerin, altındaki alaylı bir yazı...»

Bana kalırsa, sizin yediğiniz hareketlerin yokluğu ahlakın ahlaksızlığını göstermiştir. Sizin deyiminizle, acaba lotaryacı baidandan özendiniz de mi, gericiğe tavis veriyorsunuz?»

MARKO PAŞA — Anlaşılan, fazla müzik gibi, izahlı mizah yapmak zorunda kalacağız. Oysa mizah, izaha hiç gelmez. Kaldı ki biz, yanlış anlaşılmalara uğlamak için, mizah yazılarımızda bile açıklamalara, tekararlara da başvuruyoruz. Okurumuz, o iki resimdeki yermeleri bütünümler ters yorumlamış. Elbette kızlar da görül voleybol oynar, elbette seyredilir, elbette resimler de gazetelerde çıkar. Ancak, bizim gazetelerin pek çoğu, bu resimleri sporlardan daha başka bir erekle sayfalarına basıyorlar. Herhangi bir kongre olur, o kongrede hiç erkek yokmuş gibi, gibi, ille de gidip kadın resmi çekerler, üstelik kadınların resimleri de diz kapakları, bacakları, görünecek biçimde alttan çekilir. Bu resimlerin hangi amaçla çekildiği açıktır. Bir gereği varsa, elbette kadını da, kadının göbeğinin de resmi çekilir de basılır da... Ama zorla uydurma bir ilahî kurup, ille de kadın bacağı, baldırını, kalçasını, göbeğini gazeteyle yerleştirir, bu, kadını şehvet malı yerine koyan gericiğin ta kendisidir. Biz o resimlerle, sözüm ona ilerici geçinen gerçek gerici basını yermeye çalıştık; nasıl olup da okurumuzun bunu anlamadığına şaşıyoruz.

Çerkezce'nin Okulu öğretmeni
Bay Zeki Elçi'ye:
Mektubunuzda açık adres yok, köyünüzün hangi ilçede olduğunu bulamadık, lütfen bildiriniz.

Mizah yazmak zordur ama, mizahlanmak, mizah yazmaktan daha zordur. Hepimizi başına gelmiştir: Yeri gelir bir fıkra anlatırsınız. Fıkra bitir. Karşınızdakinde, güleceği yerde bir merak:

«Bee... Sonra kadına n'olmuş?»

«Ellinin körü» sözünü neden icat etmişler, işte böyle zamanlarda söyleyip rahatlamak için...

Mizahlanma hıyanetini bir okur, mektubunda, bakınız, ne der diyor:

«Edebiyatı ile para kazanmanın yolunu tutmuşsun. Kolay para kazanmak için cemiyyetini kötü tarafına ayna tutuyorsun. Gazeteni okurken sen den nefret ediyordun. Edebiyatı edebiyatı yapma!»

Biz ne diyoruz, bu okur hangi telden çalıyor?

Yalnız bugün değil, kalemi elinize aldığımız yirmi yıldan beri, kabalığın, bağışlığın karşındayız. Edebiyatı edebiyatını alaya alan bir yazıya bile, bir okur çıkar da «Edebiyatı edebiyatı» derse, buna verilecek edebî cevaplar bulmak zor olur.

Toplumun kötü yanlarına ay-

na tutularak para kazanılmaz, tersine kişinin başı derde girer. Para kazanmak için yazarlar, her kötüyi iyi gösteren penbe gözlüklü yazarlarla, satış için zorla ve yadurca muhalefet yapan kara gözlüklü yazarlardır. Biz, ne onlardanız, ne ötekilerden...

Bay Ekrem Şıkak'a:
«Kis» başlıklı manzumeniz, ne bir taslama, ne bir gülmece, ne de bir yergi... İnsanı ağlatacak kadar acıklı, Zübük'ün mizah gazetesi olduğuna unutmus olabilirsiniz.

Bay Mustafa İslah yazarı:
«Siz» kötü bir vasfın kimler tarafından ve ne için verildiğini kısaca açıklarsanız memnun olurum.»

Markopaşa — Biz bunu önceki o vasfı, İnönü için, Mareşal Fevzi Çakmak için, Celal Bayar için, Hasan Ali için, Tonguç Baba için ve daha pek çokları için söylemişler. Hangi amaçla söylediğini okurlarımızın anlayışına bırakıyoruz. Bütün yazılarımız da, davranışlarımız da orta dardır; size nasıl geliyorsa işleleyiz.

Bay Hüseyin Peker'e (İzmir)
Yakında Zübük'te «Zübük Si-nema» sayfasını tokuyacaksınız.

AYLA'CUM, GEL GAYRI!

Yapacak hiçbir iş bulamayınca, Çocuğa sahibolmak için daireye falan gidiyordum. Bu memlekette Ayıla bulunmadık, huzurum, emniyetin sağlanmasına, maalesef imkân yok hamfendi.

Yanımdaki kürküllü kadın, öteki kürküllü kadına anlatıyor:
— Yoo sekerim, Ayıla bulunmadık, bu memlekette hiç birşeyin düzeleceği yok. Bir kere, içişleri bozuk demektir. İçişleri bozuk olunca, elbette ki dışişleri bozuk olacak. Ayol, düştün bi kere, parmak kadar Ayıla'cumi aylardır bulamadılar. Amerikalılar demezler mi, bunlar daha bir Ayıla'yı bulamıyorlar, ne diye bunlara yardım edelim? Haklı mıyım ama şekerim?

Öteki kürküllü kadın,
— Aaaa, tabii, diyor. Tabii sekerim... Cevat'la geçen gece hep bu konuştuk. Ayol, alem ayı, yul-dızlara giderken biz İstanbul'da, sokaktaki kızıcağı kaybediyoruz da, bütün emniyet teşkilatı seferber oluyor da, bir türlü ele geçiremiyor. Eh, tabii, piyasada gar-lik olacak sekerim. Kimsede can emniyeti, mal emniyeti kalmadı ki... Su sokakları, su caddeleri haline bak. Herkes işini gücünü bırakmış, çoğunun ardından gidiyor. Memur vazife yapamıyor çoğunun beklemekten, işçi işine gitme çocğunun beklemekten. Ne çayların tadı kaldı, ne kokteyller... Valla sekerim, bu aylardır baloyla geçirmiyoruz. Çocukları- nı yanına bırakamıyoruz ki... Yanlarındaki gözlüklü bey se-keriştir.

— Affedersiniz, benzerinden üç yaşında bir kızım var. İnanırsanız, aklım fikrim hep onda. Her ayın mutlaka onbeşini raporlu ge-

çiriyorum. Ama buna mecburum. Çocuğa sahibolmak için daireye falan gidiyordum. Bu memlekette Ayıla bulunmadık, huzurum, emniyetin sağlanmasına, maalesef imkân yok hamfendi.

Hüseyin Korkmazgil

Konuşulanlara kulak kabartıyorum. Biri diyor ki:

— Ayıla bulunsun, Doğu'da açlık falan kalmaz. Herseyden önce can emniyeti! Demokrasinin ilk şartı budur. Ne demek be! Bir Ayıla'yı bulamıyın hükümetten bu memle-kete ne hayır gelir?

Öteki,
— Haklısın, diyor. Ayıla'yı bulamıyan hükümet vergi kaçakçısını nasıl bulacak, kaatili nasıl bulacak, döviz kaçakçısını nasıl bulacak, asker kaçacağın nasıl bulacak, casusu nasıl bulacak? Arkadaş, bu memlekette huzurum sağlanmaz, Ayıla'nın bulunmasına bağlıdır. Ge-risini benim külâhma okusunlar. Bir başkası,

— Mesela, diyor, bu sene beşbin kişi imtihana girdik. Elli kişi im-tihanı kazandı. Şimdi, doğru mu bu Ayıla'yı bulamıyan bir mem-lekette imtihanlara güvenilir mi? Ne mâlûm benim kazanmadığım? Halbuki pek âla yapmıştım.

Öbür yanımdakilerden biri,
— Memlekette işsizlik almış yü-rümüş, diyor. Bir Ayıla'yı aylardır bulamıyan hükümet, işsizliği nasıl çare bulacak beyim? Bugün Anka-ra caddelerinde sırtı yorganları- dan geçilmiyor. Düşünürsek, bu bizim için bir züldür. Öteki onaylıyor:

— Bir kadın dertli dertli söyleni-yor:

— Ah Ayıla'cum, yavrucum, han-gi alemler aldı seni? Beti bereke-ti kalmadı memleketin. Ne kötü zamanlara düştük ayo!...

Yanımdaki kadın öfkeli öfkeli başını sallıyor:

— Demokrasi de yalan, Devrim otomobil de yalan, kovalıyşon da yalan... Benim bunlara hiç itima-dım kalmadı hanım. Tahsildarsa, eskiden de vardı. Bankaysa, eski-den de vardı. Mektepe, eskiden de vardı. Pahalılıksa, eskiden de vardı. Demokrasiyse, eskiden de vardı. Hırsızsa, eskiden de vardı. Ben ne anladım bu işten? Bütün suç za-valî mâsum Ayıla'nın mıymış?

Onun yanımdaki çopur yüzüli ka-dın şöyle karışır:

— Bizim Nermin'e diyor ki, anne diyor, eğer Ayıla bulunmazın, val-lahlı de billahi de ben evlenmeye- ceğim diyor. Ayol, hakkı yok değil kaçızgın.

Otobüs durdu, indim. İki san-dı-ya atıştırayım diye yandaki pasta-haneye girdim. Keşkül kaşıklayan kadın, kıymalı börek tükürten ka-dına:

— Ayıla kaybolalı keşküllerin de tadı kalmadı kardeş, diyor.

Öteki,
— Ah sorma, diyor, böreklerin tadı var mı ki? «garsona» öğlüm, bana bir ayran ver, yutuyorum. Ah, Ayıla deyince suratında kal-dı kardeş.

Burnunu gazetesine gömmüş, emekçiyi benzer bir adam söz- le karışır:

— Hanım hanım, ne geldiyse bu-tunuzu aya gitmekten geldi. Tadı-tunuzu mu kaldı dünyam?

Kadınlar çekingen yüzlerini ada-ma döndürmüşlerdi. Keşkül ka-şıklayan,
— Biz Ayıla'yı konuşuyorsunuz bey-fendi, dedi. Hani, su kayıp kı... Zavalılık, Ağzımızın tadını tutu-nu aldı götürdü.

Emekli adam bilgici bilgici gül-dü:

— Hımm... Siz bilmezsiniz. Cilt-ve-i rabbânî'den o... Bunlar isare-tir hanım, işaret! Böyle olmazsa, öyle olmaz. Ay demek Ayıla demek-tir, Ayıla demek ay demek...

Bu sırada gazeteci çocuk bar-bar bağırıyordu dışarda:

— Ayıla'yı yazıyorsunuzoooo!

Börek tükürten kadın hop diye ayağa kalktı:

— Ayıla'cum, gel gayri! Gel de yüzümüz gülsün yavrucum. Sen gideli ne hâllere düştü memleket, bi baksana. Hırsızlık aldı yürüdü. Eşkiyalık aldı yürüdü. Demokrasi aldı yürüdü. Kovalıyşon aldı yürü-dü. Dienciler adamın etini koparı-yorlar. Ev kiraları aldı yürüdü. Hersey ates palhasına kızım. Gel, gel gayri! Gel de...

Kepik burunlu bir garson,
— Sus hanım teyze sus, dedi. Pulus malis duyar da, seni aldığıy-nan götürür.

Kadın kızdı:

— Aaaa! O ne demek oluyor-muş? Ben düşünüyordum, gitsin de Ayıla'yı bulsun kuzum! Suruçkağa böreğini yiyen kadından ne isti-yormuş? Deli mi bunlar, ne?

İki kadın söylenerçek çıkarken ben de sandviçimi yutup çıkım arkadaşlarımdan. Küseyi döndüm, ki-tapçının önünde durdum. Birden-bire aklıma «Godoyu Beklerken...» adlı oyun geldi.

— Sahi, dedim kendi kendime, tam sırasıydı bu oyunun.

Memuru zam
Duvayı nem,
İnsanı gam

yıkar!

(DANTE)

Zübük

IT KAGNI GÖLGESİNDE YÜRÜR DE KENDİ GÖLGEM SANIRMIS

İmam esnerse, cemaat uyur!
Sultan Palamut

Ne Sağcıyız; ne solcu, futbolcu yuz, futbolcu!

Takunye Tasarısının tam metnini açıklıyoruz

Her aile ucuz takunye sahibi olacak

Plan ve Polgram

Saban ŞABANOĞLU

GEÇ de olsa nihayet plan ve programın ehemmiyet ve ö-ne-mi-ni, kıymet ve değerini anlamış bulunuyoruz. Plânsızlık çok fena bir şeydir ve plan çok iyi bir şeydir. Onun için her insanın en az bir hattâ mümkün olur ve koyacak yeri bulu-nursa birkaç planı olmalıdır. Ne kadar çok plan olursa o kadar iyidir. Çünkü plânlardan biri iyi netice vermezse, başka bir planı forâ etmek yerinde bir hareket olur. Bu sebeptir ki uzağı gören insanların her cebinde birkaç plan bulunmakta, ze-mi-ne, zamana ve icabına göre hangi plan daha uygunsu onu forâ etmekte idirler.

HALKIMIZ ötedenberi plânın önemiyetini bildiği için plân sahibi olanları «Amma da plânci herif, aşkolsun!...» diye takdir etmekte idir. Bizler de plâncılığa başlamakla çok iyi yapmış bulunuyoruz.

Plânın iyi bir şey olduğunun en güzel misali, 1950 seçime-rinde D.P. iktidara geldikten sonra adı 14 Temmuz Meydanı olan Ankara'daki Hergele Meydanının bugünkü durumudur. 27 Ma-yıstan sonraki büyük değişiklikler arasında adı Hürriyet Mey-danı olan «Sâbık Beyazıt Meydanının bugünkü durumu da plâ-nın ne kadar mühim bir şey olduğunu isbat etmektedir. Sâbık Beyazıt ve şimdiki Hürriyet Meydanı altı senedenberi plâna gö-re tanzim edilmekte idi, plâna göre tanzim edilmekte, edilmek-te-dir, ediliyor ve plâna göre de tanzim edilecektir.

YILLARDANBERİ, sâbık Beyazıt, şimdiki Hürriyet Mey-danının bir türlü tanzim edilemediğinden şikâyet edenler plânın faydasını anlayamayan zavallı gafillerdir. Bir plâ-na göre meydanın tanzimine başlanmışken, daha güzel ve par-lak kâğıda çizilmiş başka bir plan getirilince, eski plan suya düş-mekte, meydan yeni plâna göre tanzime başlanmakta, fakat daha güzel başka bir plan getirilince, eski plândan vazgeçilmektedir. Bu da gösteriyor ki, işleri plâna göre yapmanın sayısız fayda-la-rı vardır.

SİMDİ hükümetimiz kalkınma plânları hazırlamaktadır. Bu plâni Amerika beğenirse bize ona göre yardımda buluna-bı-acaktır. Çünkü Amerika beğendiği plânlara yatırım yap-maktadır ki, en doğrusu da budur. Demek ki bize, yani plâna-rımıza düşen vazife, Amerikan uzmanlarına beğendirinceye ka-dar plan yapmaktır. Buna karşı şöyle bir fikir ileri sürülebilir: «Mademki Amerikalılar beğenecek, ne diye uğraşip duruyo-ruz, kendileri bir yazı papsalar daha uygun değil mi?»

Buna kısaca cevapımız; «Hayır!» dir. Çünkü, Amerikalılar plan yaparlarsa bu, Amerikan planı olur. Halbuki biz, milli kal-kınmamız için, kendi yaptığımız plâni, Amerikalılara beğendir-meliyiz ki, milli plan yapmış olalım. Dâva, plan dâvasıdır vatan-daşlar!...

Bu sırada gazeteci çocuk bar-bar bağırıyordu dışarda:

— Ayıla'yı yazıyorsunuzoooo!

Börek tükürten kadın hop diye ayağa kalktı:

— Ayıla'cum, gel gayri! Gel de yüzümüz gülsün yavrucum. Sen gideli ne hâllere düştü memleket, bi baksana. Hırsızlık aldı yürüdü. Eşkiyalık aldı yürüdü. Demokrasi aldı yürüdü. Kovalıyşon aldı yürü-dü. Dienciler adamın etini koparı-yorlar. Ev kiraları aldı yürüdü. Hersey ates palhasına kızım. Gel, gel gayri! Gel de...

Kepik burunlu bir garson,

— Sus hanım teyze sus, dedi. Pulus malis duyar da, seni aldığıy-nan götürür.

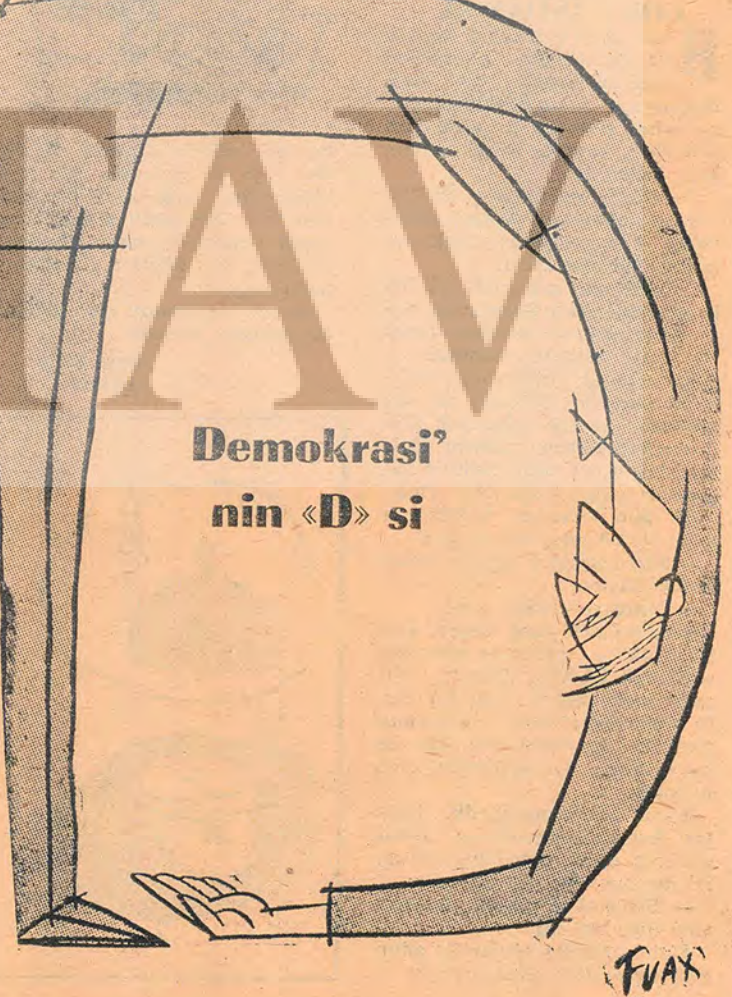
Kadın kızdı:

— Aaaa! O ne demek oluyor-muş? Ben düşünüyordum, gitsin de Ayıla'yı bulsun kuzum! Suruçkağa böreğini yiyen kadından ne isti-yormuş? Deli mi bunlar, ne?

İki kadın söylenerçek çıkarken ben de sandviçimi yutup çıkım arkadaşlarımdan. Küseyi döndüm, ki-tapçının önünde durdum. Birden-bire aklıma «Godoyu Beklerken...» adlı oyun geldi.

— Sahi, dedim kendi kendime, tam sırasıydı bu oyunun.

Demokrasi'nin «D» si

Ucuz ve vadeli taksitlerle halka dağıtılacak takunyelerden bol ve dar galirrililer istifade edecek

ANKARA (Özel)

Zübük'ün İşleri Genel Dairesi tarafından hazırlanan «Takunye Tasarısı» en son biçimini almıştır. Tasarı öntüzüdeki hafta içinde görüşülerek daha başka bir biçime sokulacaktır.

Dargelirli ailelere ucuz ve uzun vadeli taksitlerle «Sosyal takun-yeler» verilmesini temin gayesi ile hazırlanan tasarıda bolgelirli ailelerin ihtiyaçları da gözönünde tutulmuştur. Dargelirli her aile-ye birer takunye verilirken, bolge-lirli ailelere de tasmaları işleme-li ve sedef kumlu nahnlar verilecek, böylece dargelirli aileler bolge-lirli aileler arasındaki sosyal adalet ve takunye - nahn eşitliği temin edilecektir.

Son biçimini almış ve öntüzü-deki hafta sonu biçimi değiştirilerek en son biçimini alacak olan tasarı esası şunlardır:

1 — Dargelirli ve bolgelirli aile-ler muayyen ölçü ve evsafı ta-kunye temin edilebilecektir.

2 — Gayri İktisadi Devlet Te-sekkülleri, gerek büyük bankalar ve gerek sokak aralarında mah-halle bankaları, memur, müstah-dem ve işçilerine verilmek üzere takunye imâl veya temini ile mü-kellefler.

3 — Özel İdare ve Belediyeler ucuz takunye imâl ettirecek veya satın alarak muhtak ailelere uzun vadeli taksitlerle takunye verme-ye mecburdurlar. Satın alma gücü olmayan ailelere takunyeler kira ile verilecektir.

4 — Gayri İktisadi Devlet Te-sekkülleri, memleket ve mah-halle bankalarının ve özel serma-yenin istiraki ile bir «Takunye Fon-u» teşkilî hedef tutulmaktadır. Bu fonun ana kaynağı Amerikan yardım olacağından, ne kadar fazla yardım koparılsa tatbikat o kadar verimli olacak, vatandaş-lar takunyelerine kavuşacaklardır.

5 — Ayrılan fondan takunyesiz her aileye kredi verileceği gibi, her türlü masraflar alicaya ait ol-mamak üzere, her türlü masraflar alicaya ait olmak üzere, faiz haddi yüzde dörtten fazla olmamak sarf-i ile, dört elden geçtikten faiz-ler yüzde 32 ye kadar çıkarılacak-tır.

Zübük'ün İşleri Genel Dairesi (Devamı 7. sayfa)

AZ GITTİK AZ GITTİK

Acık Saçık Rejim

İsmet Paşa'ya açık mektup

Sayın Paşam!... Sizi yediğimiz C.H.P. iktidarı günleri gerilerde kaldı. Ama sizi övdüğümüz D.P. iktidarı günleri çok, çok daha gerilerde kaldı. Nasıl oldu bu?

Başbakan olduğunuz gün, yergilerimizi de, övgülerimizi de, üstünden geçirdiğimiz bir kırmızı capraz çizgiyle battal etmiş-tik. Biz de çocukları gibi «yaş yetmiş sekiz...» diyorduk, «bu yaş-ta dayanılmaz...» diyorduk, «en sonu bu bünayedir» diyorduk, «fik-zik direnc...» diyorduk. Oysa siz açık rejim üstüne radyoda konu-şunca umut veren din sesinizde nice yandığımızı anladık. Göz-lerimize sevinçten bugulanarak, yetmiş sekiz yaşın olgunluğunu, ama yirmi sekiz yaşın gücünü dinledik konuşmanızda.

Türkiyemizi, büyük çoğunluğu ile daha, ilkelere, düşün-akıllarının ardından gidecek olgunlukta bir toplum olamadı-ğına göre, bugün ister istemez kişilere bel bağlamak durumun-dadır.

Açık rejim, diyardunuz, kesinlikle açık rejim... Ne oldu açık rejim Paşam, ne çabuk açık verdi bu açık re-jim?

Ceza evine tıklan gazetecinin kafasında, sıfır numara traş makinesiyle berberin açtığı açıklık mı açık rejim? Yirmi yıldır sonu hep hayal kırıklığı bütün bu kısacık sevinçler, sonu çikna-za saplanan bütün bu kısacık umutlar, dönüp dolaşp hep gaze-tecinin başında mı patlayacak?

İşte ortada; rejim açık veriyor, bütçe açık veriyor, üstbaş açık, saçları traş edilmiş casacavall bir demokrasi... Fazla açıl-madık mı Paşam, açık rejim derken, bu, açık saçık bir rejim oluyor. Bütütlük açılıp saçılmadan, müstahcen olmadan, biraz toparlansak diyoruz.

Saygılarımızla...

Başlıca yazarı:

AZİZ NESİN

SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ

MERAL NESİN

Yönetim yeri: Çarşaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa sok. Nu: 12 — İSTANBUL

Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK SIYASI MİZAH GAZETESİ.

26 MART 1962

Yıl: 1, Sayı: 8

İstanbul'da basılmıştır.

Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık abone 25 liradır. Der-ginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.

İLAN: Beş sütun üzerinden her sütunun santimi 15 liradır.

Zübük

50 KURUŞ

Nuri Efendi Kök Saldı

KAHVECI ocağın başını ıztırp bağırdı:

— Haydi beyler, vakit tamam, gidiniz...

Kahvede herman, hemen kimse kalmamıştı. Sağ köşede oyunlarını bitirmeye çalışan iki kumarbazın ocağın karşısındaki masada Nuri Efendi'den başka kimse yoktu.

Nuri Efendi'nin durumu bir tuhaftı. Elinde yelpaze biçiminde dizili oyun kâğıtlarıyla heykel gibi oturup duruyordu tek başına... Hiç kımıldadığı yoktu. Kalb dermasından cavabı çekmiş bir hali vardı görünüşte...

Kahveci ocağın bir daha seslen-di:

— Haydi beyler, vakit tamam, kahveyi kapatıyoruz!...

Vakit gerçekten gecikmişti, kahvenin kapanma saati çoktan dolmuştu.

Köşedeki masada oyunlarını bitiren iki kumarbaz da acağıyla besaplayış gittiler. Ama Nuri Efendi hâlâ hareket yoktu. Elinde, dizili oyun kâğıtlarıyla oturduğu sandalyeye öylece duruyordu.

Kahveci bu sefer ona:

— Ulan Nuri Efendi, diye bağırdı, hadiseneye be! Baksana saat iki. Koyunuda mı yatacağın yoksa bu gece?

Nuri Efendi de en ufak kıpırdanış görülmedi gene.

Kahveci bir yandan bardakları yıkarken kendi kendine:

— Uyudu düzü, diye söylendi. Ne olacak, adam sabahın karanlığında kahveye damlar gecenin bir saatlerine kadar bir sandalyede oturup kumar oynarsa, uyumak değil, kök bile salar!

Bir bardağı vere düşürüp kırınca öfkesi arttı:

— Bu adamlara hükümet bir de fakir fukaranın rizikinden kesip emekli maaşı verin. Hükümet değil, sanki kör besleyici mübarek. Ulan, emekli maaşı nesine bu zibidinin? Herif yirmi beş yıl masa başında uyumuş. Emekli maaşı değil, uyku maaşı...

Başını ocağın çıkıp tekrar bir göz attıktan sonra:

— Emekli Nuri Efendi!... diye hızlı hızlı güldü ayalay... Emekli Nuri Efendi... Ben olmalydım o hükümetin başında, bu herifleri kaz gibi besler miydin? Ne yapıyor sanki bütün gün? Ver etine emekli maaşını, gelsin burda kumara yatırsın. Ulan hiç mi iş kalmadı memlekette? Bu adamlara yapacağız? İş çok... İş çok ya, yapacağız adam nerede? Ah, ben olmalydım bu hükümetin başında ki...

Ellerini duvarda asılı kırılı peş-kirle kuruldıktan sonra yarı karanlıktaki hâlâ bir mumya gibi oturmakta olan Nuri Efendiye yöneldi:

— Nerden bildin? Kahveci içinden «Keçileri kaçır-dı sonunda moruk.» diye düşünerek süpheyile yaklaştı. Nuri Efendi'nin ceketinin uçlarını yukarı doğru çekti. Çekmesiyle birlikte gözleri kocaman kocaman açıldı:

— Ulan, bu ne hal ulan!... Hey Allah!... Senin ne cıvıların var... Kahveci sahiden tabiat üstü bir olayla karşı karşıya idi. Nuri Efendi'nin oturduğu yerden sandalyeye doğru incecik bir takım damarlar, lılcal damarlar, kollar çıkmış, pantolonunu delip, sarmaşık gibi sandalyeyi sımsıkı sarmıştı.

Kahveci:

— Ulan Nuri Efendi, sana demez miydin, bu kahve işini biraz boşla, yoksa kök salacağını diye...

— İnanmazdım Hüsnü, inanmazdım. Bana şaka gelirdi o laflar... Ama olan oldu işte... Sandalyeye kök saldık sonunda. Ne yapalım şimdi? Ele güne kepaze olmadan nasil kurtulurum bu belâdan ben?

— İceriden bıcağı alıp geleyim de bu köklerini keseyim.

— Olmaaz!... Bir ağaç bile köklerinden beslenir. Sen benim canıma mı kastediyorsun?

Uzun uzadıya çare düşündülse de akıllarına birşey gelmedi. Nuri Efendi ellerinde hâlâ yelpaze gibi tuttuğu iskambil kâğıtlarıyla, izinin tüllü konuşt:

— Yaradana kurban olduğum... Demek kederde bu da varmış... Demek kahve köşelerinde bir sandalyeye kök salıp ağaç olmak da varmış...

Kahveci, Nuri Efendi'yi avutmak için bir iki laf söyleme gereğini duydu:

— Özüleme Nuri Efendi, ölüp gitmek, bir çukura düşmek daha mı iyisi? Allahın bir sevgili kuluy-muşsun ki seni ağaç yaptı; hem de en sevdiğin yerde. Ne kederle-nin duruyorsun? Ben yarın en iyisinden büyük bir sakı alır se-ni dikerim. Her gün dibini bir gü-zel sular, gübrelereim. Sen de en sevdiğin kahve arkadaşlarının ara-sında daha yıllarca yaşarsın...

Allahın hiç bir kuluna nasip et-mediyi bir kısmet seninkisi... Zi-bidi bir vatandaş gibi yarı aç, ya-rı tok sürünceliğine, şurda efendi gibi yaşarsın...

Kahveci bir yandan bunları söy-lerken, bir yandan da Nuri Efen-di...

— Bu adamlara hükümet bir de fakir fukaranın rizikinden kesip emekli maaşı verin. Hükümet değil, sanki kör besleyici mübarek. Ulan, emekli maaşı nesine bu zibidinin? Herif yirmi beş yıl masa başında uyumuş. Emekli maaşı değil, uyku maaşı...

Başını ocağın çıkıp tekrar bir göz attıktan sonra:

— Emekli Nuri Efendi!... diye hızlı hızlı güldü ayalay... Emekli Nuri Efendi... Ben olmalydım o hükümetin başında, bu herifleri kaz gibi besler miydin? Ne yapıyor sanki bütün gün? Ver etine emekli maaşını, gelsin burda kumara yatırsın. Ulan hiç mi iş kalmadı memlekette? Bu adamlara yapacağız? İş çok... İş çok ya, yapacağız adam nerede? Ah, ben olmalydım bu hükümetin başında ki...

Ellerini duvarda asılı kırılı peş-kirle kuruldıktan sonra yarı karanlıktaki hâlâ bir mumya gibi oturmakta olan Nuri Efendiye yöneldi:

— Nerden bildin? Kahveci içinden «Keçileri kaçır-dı sonunda moruk.» diye düşünerek süpheyile yaklaştı. Nuri Efendi'nin ceketinin uçlarını yukarı doğru çekti. Çekmesiyle birlikte gözleri kocaman kocaman açıldı:

— Ulan, bu ne hal ulan!... Hey Allah!... Senin ne cıvıların var... Kahveci sahiden tabiat üstü bir olayla karşı karşıya idi. Nuri Efendi'nin oturduğu yerden sandalyeye doğru incecik bir takım damarlar, lılcal damarlar, kollar çıkmış, pantolonunu delip, sarmaşık gibi sandalyeyi sımsıkı sarmıştı.

Kahveci:

— Ulan Nuri Efendi, sana demez miydin, bu kahve işini biraz boşla, yoksa kök salacağını diye...

— İnanmazdım Hüsnü, inanmazdım. Bana şaka gelirdi o laflar... Ama olan oldu işte... Sandalyeye kök saldık sonunda. Ne yapalım şimdi? Ele güne kepaze olmadan nasil kurtulurum bu belâdan ben?

— İceriden bıcağı alıp geleyim de bu köklerini keseyim.

— Olmaaz!... Bir ağaç bile köklerinden beslenir. Sen benim canıma mı kastediyorsun?

Uzun uzadıya çare düşündülse de akıllarına birşey gelmedi. Nuri Efendi ellerinde hâlâ yelpaze gibi tuttuğu iskambil kâğıtlarıyla, izinin tüllü konuşt:

— Yaradana kurban olduğum... Demek kederde bu da varmış... Demek kahve köşelerinde bir sandalyeye kök salıp ağaç olmak da varmış...

Kahveci, Nuri Efendi'yi avutmak için bir iki laf söyleme gereğini duydu:

— Özüleme Nuri Efendi, ölüp gitmek, bir çukura düşmek daha mı iyisi? Allahın bir sevgili kuluy-muşsun ki seni ağaç yaptı; hem de en sevdiğin yerde. Ne kederle-nin duruyorsun? Ben yarın en iyisinden büyük bir sakı alır se-ni dikerim. Her gün dibini bir gü-zel sular, gübrelereim. Sen de en sevdiğin kahve arkadaşlarının ara-sında daha yıllarca yaşarsın...

Allahın hiç bir kuluna nasip et-mediyi bir kısmet seninkisi... Zi-bidi bir vatandaş gibi yarı aç, ya-rı tok sürünceliğine, şurda efendi gibi yaşarsın...

dinin gittikçe suyu çekilen, kuruy-gövesine bakıyor, akıldan bir takım hesaplar yapıyordu.

Nuri Efendi gözle görürdür derecede kurumuş, sahici bir ağaca dönmüştü. Zayıf, kuru elleri yaşlı bir ağacın budaklı dallarını andırıyordu. İyice kamburlaşmış beli, riizgârda eğilmiş bir ağacın kabuklu, gövdesinden farkıydı.

İşin en garip yönü, Nuri Efen-di kurudukça, elindeki iskambil demeti taze bir ağacın yaprakları gibi canlanıyor, kocaman bir deste yeşilliş mor binliğe dönüyordu...

Kahveci, ellerini iyi bir vurgun yapmış tüccar keyfiyle oğustura-rak söylendi:

— Ulan, ister misin bir de dü-şündüğüm gibi olsun! Herif yet-miş yıl yaşaması, taze bir yaraya sıdık bile olmasın. İster misin her-yıl deste deste binlik veren bir ağaç olsun?...

Kahveci dediğini yaptı, ertesi gün büyük bir sakı alıp Nu-ri Efendi'ye oraya dikti. Dibini bir güzel sulayıp gübreledi.

Müşteriler bu azbucuk insanı andırır garip ağaca merakla bakı-yorlardı.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

EDEBİYAT

Verimli Yazar

SUZAN Sözen çok verimli bir kadın yazar; geçen devirde de böyleydi; bu devirde de böyle...

27 Mayıs'tan önce kâğıt sıkıntı-sı çeken gazeteler Suzan Sözen'in bir romanını tefrika edebilirlerse, kismetleri gülül gülül açılır, iste-dikleri kadar kâğıt alırlardı.

27 Mayıs'tan önce, ilân alama-yan gazeteler, Suzan Sözen'in bir romanını tefrika edebilirlerse, kismetleri gülül gülül açılır, sa-tışları artardı.

Yazar değil, kismet kutusu bir kadın...

NE ARIYORDU?

VERİMLİ kadın yazar Su-zan'la bir gazetede çalışmak şerefine ermişti. Gazeteye, ihtiyacı olan kâğıdı veriyorlar-

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dolusu Nuri Efen-di-ler göreceklidir.

Bu da beni yemin etme yükü-lünden kurtarır herhalde...

Akin KIR İzmir

Bu hikâyenin yazarına 16 Mart gün ve 2747 sayılı maktubuzla yazı parası 50 lira gönderilmiştir.

YURRURU!

Bugünlerde ne çok dağ yürü-yor... Gazetelerde hemen iki-üç günde bir, şöyle bir ha-ber:

«Sivas'da dağ yürüyor.»

«Samsun'da bir dağ yürüdü.»

Benim okuduğum en son yürü-yen dağ haberi şu:

«Konya'da Toros Dağları silsi-lelerinden büyük bir dağ yürümektedir.»

Demek, tek tek yürümekten bir sorun alamayınca dağlar, bütü-nün sinisiyle birlikte yürüyüşe geçtiler.

Dağların yürüyüşü, haydi diye-lim Anayasaya uygundur, iyi ama hâlâ yürürlükte olan Gösteri ve

— Ulan Ali, at şu pisi bodru-ma!...

A-nlatıyorum hikâyeye belki say-ın okurlar inanmıyacaklar, benden olayın geçtiği kahve-nin adresini isteyecekler. Üzüntü-yü bildireyim ki kahvenin adresini veremiyecğim.

Ancak şunu söyleyeyim, hikâye-yi okumak zahmetine giren okur-larına:

Bu olay doğrudur, gerçekten ol-muştur; hergün de olmaktadır. İnanmayan varsa, yurdumuzda çok şükür binlerce bulunan kahvele-rin buğulu camlarından içeriye bir göz atsınlar. Oralarda sabahtan akşama kadar oturup kök salan, kök salmakta olan, kök salacak olan masalar dol

U YANINCA karısına dedi ki: "Dinle sekerim; bugün televizyonumuzun taksit ödeme günü. Şu herif yine elinde faturla çıkagелеcek. Benimse cüzdanım bombos, dün şehirden beş parasız döndüm."

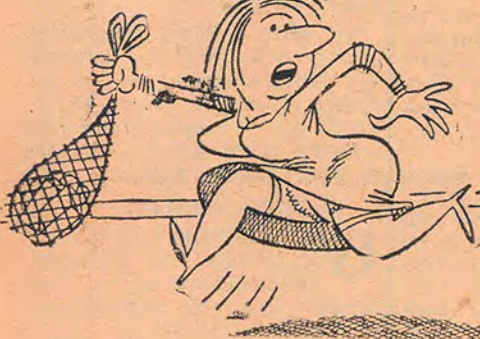
— Adama böylece söylersin. — İşte bunu yapamam; ya yalan söylüyorum ya da batakeciyim sanır. Oysa ben borcunu bilen, sözünü tutan adamım. Dinle beni: En iyisi, adam gelince kapıyı açmayalım, hiç sesimizi çıkarmasak evde kimse yok sanır, çekerek gider. Uatla kapının zilini çalsa da hiç aldrırma; nasıl olsa yarın borcunu öderim.

Böyle diyerek hemen yataktan fırladı, pijamasını sıyırıp banyoya koştu; ama karısı daha atik davranıp ondan önce banyoya girmiş, keyi ya da içerden kilitlemişti. O çıkıncaya kadar beklemekte, gidip kahve pişireyim diye düşündü. Gazocağına su kabını koyduktan sonra, demin emekçinin getirip mutfağ penceresine bıraktığı ekmeğin almak için kordora açılan mutfağ kapısını araladı. Çıplak adam, iki kat arasındaki merdiven parmaklığının gerisine sığabildiği kadar saklanmıştı. Asansör savununca yine evin kapısına seğırtti, bir yandan emekle önünü kaparken, bir yandan da boğuk bir sesle içeriye bağırıyordu:

— Mariyaa... Aç kapıyı rica ederim, aç Mariyaa... Benim, beni!...

Bu sefer kapıda durmak fırsatı daha da az sürdü; birisi merdivenlerden çıkıyordu, yavaş yavaş, ağır adımlarla... Paniğe kapılan çıplak adam, ne yapacağını şaşır-mış, olduğu yerde dönüp duruyordu. Arkasını mı, önünü mü duvara vereceğini, emkeği önüne mi, arkasına mı siper edeceğini bilemiyordu. Onu böyle olduğu yerde zıpıp zıplarken bir gören olsa, acemice bir dans numarası yaptığını sanırdı.

Merdivenden çıkan adamlar iyice yaklaşmıştı. O hâlâ nereye saklanacağını bilemiyordu. Şaşkınlıktan, asansör kapısına gidip düğmeye bastı, açılan kapıdan kabinenin içine kendini dar atmıştı ki, bir hizmetçi kadın kendi kaptından geçip yukarı kat merdivenine yöneldi. Çok şükür bu tehli-

Kapıya parmaklarıyla vurarak alçak sesle içeriye seslendi: — Mariya... Aç Mariya, benim aç...

O kapıyı vurduktan içerideki sessizlik derinleşiyordu. Birden alt katta asansörün kapısının kapandığını duydu, yanan ışık işaretinden de asansörün yukarı çıkmakta olduğunu anladı. Asansör, aşağılarda durmuyor, kendi katına doğru çıkıyordu.

İster misin gelen televizyon tahsildarı olsun... Korktuğuna

DUNYA MİZAHINDAN ÖRNEKLER

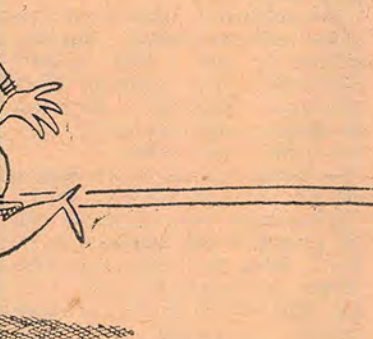
Asansördeki çıplak adam

uğramadı, asansör kabinesi kendi katına gelmeden durdu. Demek gelen tahsildar değildi. Çıplak adam, iki kat arasındaki merdiven parmaklığının gerisine sığabildiği kadar saklanmıştı. Asansör savununca yine evin kapısına seğırtti, bir yandan emekle önünü kaparken, bir yandan da boğuk bir sesle içeriye bağırıyordu:

— Mariyaa... Aç kapıyı rica ederim, aç Mariyaa... Benim, beni!...

Bu sefer kapıda durmak fırsatı daha da az sürdü; birisi merdivenlerden çıkıyordu, yavaş yavaş, ağır adımlarla... Paniğe kapılan çıplak adam, ne yapacağını şaşır-mış, olduğu yerde dönüp duruyordu. Arkasını mı, önünü mü duvara vereceğini, emkeği önüne mi, arkasına mı siper edeceğini bilemiyordu. Onu böyle olduğu yerde zıpıp zıplarken bir gören olsa, acemice bir dans numarası yaptığını sanırdı.

Merdivenden çıkan adamlar iyice yaklaşmıştı. O hâlâ nereye saklanacağını bilemiyordu. Şaşkınlıktan, asansör kapısına gidip düğmeye bastı, açılan kapıdan kabinenin içine kendini dar atmıştı ki, bir hizmetçi kadın kendi kaptından geçip yukarı kat merdivenine yöneldi. Çok şükür bu tehli-

Kapıya parmaklarıyla vurarak alçak sesle içeriye seslendi: — Mariya... Aç Mariya, benim aç...

O kapıyı vurduktan içerideki sessizlik derinleşiyordu. Birden alt katta asansörün kapısının kapandığını duydu, yanan ışık işaretinden de asansörün yukarı çıkmakta olduğunu anladı. Asansör, aşağılarda durmuyor, kendi katına doğru çıkıyordu.

İster misin gelen televizyon tahsildarı olsun... Korktuğuna

BREZİLYA

Asansördeki çıplak adam

basan oturduğuna sandı. Anlam-sız bir işkençe içinde kıvranıyordu. — Olamaz, bu olamaz! diye bir daha bağırdı.

Fernando Sabino

Kabine kapısına saldırap asansörü iki kat arasında durdurmayı başardı. Derin bir soluk alıp gözlerini kapadı, bütün bunların korkulu bir düşünceye, gözlerini açar açmaz her şeyin geçmiş olacağına inanmak istiyordu. Kendi katının düğmesine bastı. Alt kattan asansör için bağırmağa başladılar. Ya şimdi ne yapmalıydı? İmdat düğmesine bassa... Ece, ya sonra? İmdat düğmesine basınca

yukarı mı çıkardı, aşağı mı iner-di? Düşmeye basmak üzereyken elini çekti, kapıyı sıkıca kapayıp, kabinayı yukarı çıkmağa zorladı, bunu da becermişti!... Az sonra asansör kendi katlarında durunca, asansörden çıkmadan, artık her

Bu başa bu traş

Y ENİ Sabah gazetesi'nin birinci sayfasında, iki sütümlük bir kaya resmi, bu kayanın iki de kapısı ya da deliği görü-lüyor.

Resimaltı yazısında anlatıldığına göre, Dinar'daki bu mağaranın bir kapısından giren herhan-gi bir hasta (verem, kanser, ül-ser, her neyse öbür kapısından sapaşlağın çıkarmış. İstanbul'dan, Ankara'dan Dinar'daki bu mağaraya hastalar tedaviye gidi-yorlarmış.

Yeni Sabah gazetesi, bu olayı knayarak şöyle yazıyor: "1962 Türkiye'sinde, vatandaşlar, hâlâ «Sifalı Kapılar» dan medet ummaktadırlar. Yirminci as-rın füzeler devrinde, Türkiye'nin gerçeği bu..."

Aman, bunu söylieren Yeni Sa-bah mı? Sevsinler... Pekiyi, bu Yeni Sabah aylarca evliya tefri-kaları yayınlamamı? Nasıl Ye-ni Sabah gazetesi, satış için evli-yalardan medet umuyorsa, elbet vatandaş da şifa için mağara ka-pısından medet umar...

Evet, yirminci yüzyılda füzeler çağında Türkiye'nin gerçeği bu ama, Türkiye'nin gazetesi de iste bu... Hani ne demişler: İmam enserse cemaat uyur!... Bu başa bu traş, çok bile.

Seçme Saçmalar

Cumhuriyet, hürriyet, barış, vatan gibi kutsal kavramları, ressamlar için genç ve güzel kadın olarak çiziler. Elbet bir ni-yetleri var...

Çok çalışmakla zengin olunsu eşiğin semeri altından, memu-run kemeri gümüşten olurdu.

Kişiliği olmayan insanın kafası kapı tokmağı gibidir, isteyen sağa, isteyen sola çevirir.

Anladığımız her şey bize çok büyükmüş gibi gelir de on-dan anlamsız şiir çıkmıştır.

Para, ahmakların zekâ maskesidir.

En çok sevdiğimiz kendi hayatımızdır; onu ancak hastala-nınca düşünürüz.

Aklî başında insanlar, ne büsbütün mutsuz, ne büsbütün mutlu olabilirler.

İnsan niçin yaşar? Aşk için mi, ün için mi, kazanmak için mi? Hayır, hiç biri değil, insan ölmediği için yaşar.

Yoksullar zenginlerin mutluluğunu çok tabii görürler, ama zenginler yoksulların mutluluğunu kiskanırlar.

Birisine akıl vermek, kendi bilmediği bir yerin yolunu baş-ka cevap verir.

Saatle dostluk, birbirine çok benzer; zamanı gelince kurul-mazsa ikisi de durur.

Paramın değerini birisinden borç isterken anlarız.

Kadınlar yeni giydikleri elbiselerini en sevdikleri erkekle, en sevmedikleri kadına göstermek isterler.

İnsan, gençliğinde sevmek için yaşar; yaşlanınca yaşamak için sever.

Adam adamı bir kere aldatır, iktidardar adamı boyunca al-datır.

Aç tavuk kendini buğday anbarında, açgözlü politikacı ken-dini Mecliste sanır.

Yemek buldun mu ye, dayak buldun mu kaç, koltuk buldun mu otur.

Ali'nin külâhı Veli'ye, Veli'nin külâhı Ali'ye giydirerek geçinip gidiyorum.

Servantes Esat

Koltukçu Sami

Vestiyer Seher

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı olan J. P. Sartre'in üç büyük deneme-siyile bir Alman yazarının Sartre'i tenkidî bu kitap-ta toplanmıştır. Çok kişinin ağ-zında dolayan Eg-zistansiyalizm in ne olduğunu bu kitabı oku-yunca öğrenecek ve anlayacaksınız.

Materyalizm ve Devrim

Yazar: J. P. Sartre Çeviren:

E. Elçin

Bu kitapta şu bölümleri bulacaksınız:

EGZİSTANSİYALİZM BİR HUMANİZMA MIDIR?

MATERYALİZM VE DEVRİM

ANTİSEMITİZMİN PSİKANALİZİ

SARTRE'İN EĞİTİMİ

Her aydın okuması ve kitaplığında bulundurması gerekli bir kitaptır.

218 sayfa, 6 lira

Sartre, bu kitabında egzistansiyalizme yapılabilecek her türlü eleştiriyi ve egzistansiyalizmin ne olduğunu anlatıyor.

NOT: Kitapta ki diğer yansız letim ek olarak bir düzeltme bastırılmıştır. İlk dağıtılan kitap-larda bu düzeltme yoktur. Kitabı dü-zeltmiş olarak al-mış bulunsanız, bi-ze yazarsanız, dü-zeltme ayırtarak gönderebiliriz.

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı Sartre, barışın sağ-lanması ve sö-mürgecilik kal-dirılması uğrun-da çalışan bü-yük bir Fransız yazardır.

Kitapımızdan isteyiniz. Bula-mazsanız şu ad-resten ödemeli olarak gönderi-lir:

DÜŞÜN YAYI-NEVİ: Nuruos-maniye, Gazi Si-nanpaşa sok. No. 12 — İstanbul.

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı Sartre, barışın sağ-lanması ve sö-mürgecilik kal-dirılması uğrun-da çalışan bü-yük bir Fransız yazardır.

Kitapımızdan isteyiniz. Bula-mazsanız şu ad-resten ödemeli olarak gönderi-lir:

DÜŞÜN YAYI-NEVİ: Nuruos-maniye, Gazi Si-nanpaşa sok. No. 12 — İstanbul.

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı Sartre, barışın sağ-lanması ve sö-mürgecilik kal-dirılması uğrun-da çalışan bü-yük bir Fransız yazardır.

Kitapımızdan isteyiniz. Bula-mazsanız şu ad-resten ödemeli olarak gönderi-lir:

DÜŞÜN YAYI-NEVİ: Nuruos-maniye, Gazi Si-nanpaşa sok. No. 12 — İstanbul.

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı Sartre, barışın sağ-lanması ve sö-mürgecilik kal-dirılması uğrun-da çalışan bü-yük bir Fransız yazardır.

Kitapımızdan isteyiniz. Bula-mazsanız şu ad-resten ödemeli olarak gönderi-lir:

DÜŞÜN YAYI-NEVİ: Nuruos-maniye, Gazi Si-nanpaşa sok. No. 12 — İstanbul.

Ottan gelecek kerametın...

Bir berber, Söğüt'te yetişen bir ot bulmuş, bu otun kaynamış suyu iktidar-sızlığa birebir geliyormuş da şimdi ber-ber, yurtdan dört yanından gelen sipa-rişlere iktidar otu yetiştiremiyormuş.

Bu haber gazetelerde çıkmca, konu kısırı küçük fırla yazarları hemen ikti-darla iktidarsızlık arasında ilinti kura-tak bayat espriler döktürdüler.

Ben de size iktidar ve iktidarsızlık üs-tüne taze espriler yapacak değilim; oldu-ğca az bilinen bir fikrayı anlatacağım.

Bir emekli pencere önünde oturur, ka-rısı da yanbaşında bağdaş kumuş yün çorap örermiş. O sırada pencerenin karşı-sındaki çayırda köylüler, bir ineği damız-lık boğaya ekmeğe çalışıyorlarmış. Boğa biraz dırmansız olduğundan ya da damız-lık boğa çokça çalışıp dırmansız düştüğün-den, köylünün biri eline bir keçe kese ge-çirmiş, boğanın başını bu keçeyle kaşır, hayvanı coşturmak istermiş.

Çayırda olup bitenleri gören kadın, emekli kocasına sormuş:

— Huucum, nedir allaşkına, hayvanın başına sürüp durdukları?

Emekli hikmî emişse de, karısının di-renmesine dayanamayıp sonunda:

— Yahu, demiş, boğa yorulmuş da coş-turmak için başını kaşıyorlar ki keçeyle, boğa coşsun...

Kadın:

— Sahi mi... Aman... deme... hiç inan-mam... doğru söyle...

Filan derken, kocasının sözlerinin doğ-ruluğunu gözleriyle görmüş ve o günden sonra ne olmuş biliyor musunuz; zavallı emeklinin kellesi casavlak çıkmış orta-ya. Karısı yün çorabı sürte sürte, emekli-nin başında tek kel bırakmamış...

Şimdi başımıza bir iktidar otu çıkardı-lar. Biz, aman ağağlara kınaymam, orman-ları koruyun moruyun derken, bu sefer de iktidarsızlık dermanı diyerek ağaçsız dağların bayırların otlarını söküp, kel dağları casavlak bırakacaklar.

Yetmişinden sonra başına devlet kuşu konup da sadrazam olan adamın, yaz ge-cesi yarı çıplak yatan cariyeleeri görünce ne yaptığını bilirsizin ya... Adam «Ben bu yaştan sonra gelen devletin üstüne...» demiş.

Ottan gelecek iktidarın...

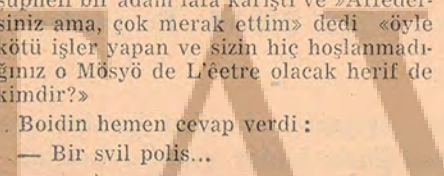
Fransa'dan:

Kim O Mösyö?

Mormortal, gençliğinde çok zeki ve il-e-ri görüşlü bir düşünür olan ihtiyar Boi-din'i sık sık ziyarete giderdi. Birlikte Pro-cope kahvesine giderlerdi. Ne var ki ora-da felsefe konularını rahatca görüşme-diklerinden, kulak misafiri olanları aıla-masın diye kendilerine özel bir dil uydur-muşlar, birtakım kavramlara gizli adlar takmışlardı. Ruha «Margot», hürriyete «Jeanetton», Tanrı baba'ya da «Mon-sieur de L'éctre» diyorlardı. Böylece da-ha rahat konuşuyorlardı. Bir gün onlar yine konuşurlarken, karalar giyinmiş, süpheli bir adam lafa karıştı ve «Affeder-siniz ama, çok merak ettim» dedi: «Öyle kötü işler yapan ve sizin hiç hoşlanmadı-ğınız o Mösyö de L'éctre olacak herif de kimdir?»

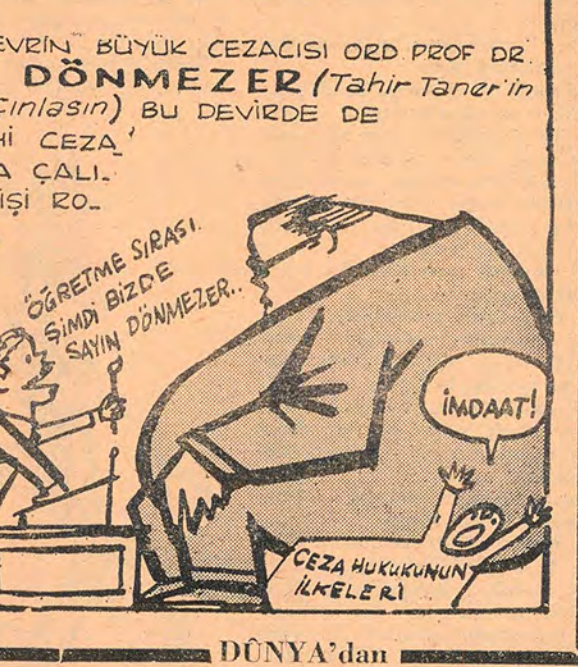
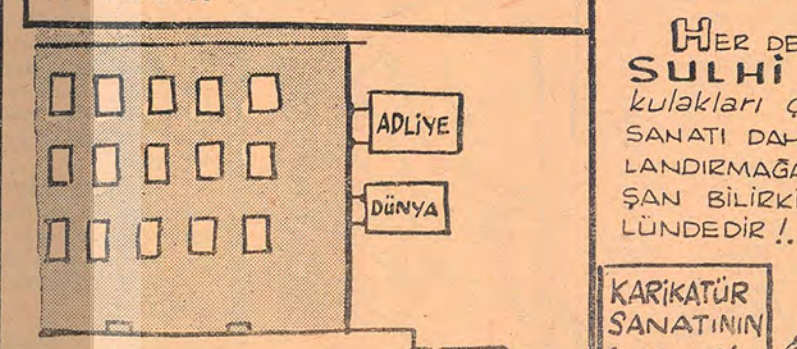
Boidin hemen cevap verdi:

— Bir svil polis...

Şu Garip Memleket!

Yazar: BEDİİ FAİK Çizer: FERRUH DOĞAN

HEP AYNİ ÇAM!

HER DEVRİN BÜYÜK CEZACISI ORD PROF DR. SULHİ DÖNMEZER (Tahir Taner'in kulakları çınlasın) BU DEVİRDE DE SANATI DAHI CEZA LANDIRMAĞA ÇALI. ŞAN BİLİRKİŞİ RO. LÜNDEDİR !.

DÜNYA'dan

İnsana vurulan neşter

La Rochefoucauld Çeviren: Hasan Deniz

Daha güç saklarız Sahip olduğumuz duyguları Sahip olmadıklarımızdan.

Gurur Herkeste bulunur Şu var ki yalnız Herkes onu bir başka biçimde Meydana vurur.

Hiç kimseden hoşlanmayan Daha bahtsızdır Hiç kimsenin hoşlanmadığı Adamdan!

Başaramaz büyük işi Küçümencik işlerle Uğraşa uğraşa kişi!

Doyuramaz insanı Ne düşmanlarının aldatması Ne de dostlarının ihaneti... Doyar gırtlığına kadar insan Kendi kendini aldattığı zaman.

Hiçbir zaman olmaz gütüne Kendi özellikleriyle bir k' Başka özellikler edinmeğe Dökmezse isi...